CHIEL JONGEJAN,
8 ROTTERDAMSE HORECAZAKEN

‘Wat wilde je eigenlijk weten?’

Chiel Jongejan heeft ADHD. Maar ook 8 goedlopende horecazaken en 450 werknemers. Door te doen wat echt bij hem past, werd het ‘moeilijke lomschool-jongetje’ een van de meest succesvolle horecaondernemers van Rotterdam. “Ik heb geen hobby’s. Ben 2 keer wezen golfen: niks aan.”

TEKST **Carolien Dircken** FOTO’S **Sjoerd van der Hucht, Daniel Verkijk**

“Dat is geen horeca”, zei een gevestigde horecaondernemer tegen Chiel Jongejan, toen die 20 jaar geleden De Après Skihut in Rotterdam opende. Jongejan ging inderdaad niet voor het perfect getapte biertje en een hoogstaand culinair concept toen hij zijn eerste eigen zaak opzette. Maar met de foute muziek en de ‘alles mag’- sfeer in zijn kroeg, kreeg hij al snel alle rangen van de bevolking samen in de polonaise. Precies wat hij voor ogen had. “En het staat hier nog elke avond vol”, zegt de 52-jarige ondernemer met gepaste trots. “Om 20.00 uur draait er een dj en staan er mensen op de bar te dansen. Sprinkhanen zoals ik, die het elkaar naar de zin willen maken. Het is echt een ADHD-café. De Skihut, dat ben ik.”

Jongejan heeft inderdaad ADHD, dat valt niet te missen. De ondernemer begint te praten, veert soms op uit zijn stoel, krabbelt dan eens wat op een vel papier om zijn verhaal kracht bij te zetten en vraagt vervolgens, na 20 minuten: “Wat wilde je eigenlijk weten?”. Een horecaclown, is de eerste omschrijving die je tegenkomt als je hem googelt. ‘Het moeilijke ventje’ en ‘het imbeciele jongetje’ gooit hij er zelf nog bovenop als hij probeert te omschrijven hoe mensen hem zien en zagen. “Als ADHD’er heb je geen filter”, legt hij uit. “Je zegt en doet gewoon alles wat in je opkomt. Daardoor schopte ik mensen vaak tegen de schenen. Ik was een druk, lichtgevoelig mannetje dat naar de lom-school moest. Maar ik werd opnieuw geboren toen ik op mijn 21ste in de horeca terechtkwam. Eindelijk kon ik mezelf zijn.”

Toch zit er tussen die ‘wedergeboorte’ en het opbouwen van zijn Rotterdamse horeca-imperium, een lange periode vol verdriet en ellende. “Toen ik eindelijk iets had gevonden wat ik leuk vond, wilde ik mezelf bewijzen”, zegt Jongejan. “Dus ging ik maar door en door.

‘DIE GASTEN ZIJN SPRINKHANEN, ZOALS IK. DE SKIHUT, DAT BEN IK’

Scharrels en Schuim

‘ER WAREN MOMENTEN DAT IK VAN EEN FLAT WILDE SPRINGEN’

Ik liep mezelf voorbij. Toen ik uiteindelijk leidinggevende werd in een zaak en ineens moest praten met medewerkers op een manier die helemaal niet bij me paste, ging het niet meer. Ik kreeg een burn-out en werd zwaar depressief. Een lijdensweg. Er waren momenten dat ik van een flat wilde springen.” Van een riant salaris viel de 26-jarige ondernemer terug in een uitkering van 300 gulden per maand. “Ik was alles kwijt, ging weer bij mijn ouders wonen. Pas na een jaar of 3 jaar ben ik er heel langzaam uit gekrabbeld.”

The VIP Room

Nog geen feest Chiel besloot na die zware periode nooit meer iets te gaan doen dat niet bij hem past. “Ik wilde heel graag een eigen zaak beginnen, maar dan alleen één die ík ben.” Zijn ouders zetten hun huis in als borg om die droom waar te kunnen maken en zo begon Jongejan De Après Skihut. Hij zorgde voor feest in de stad. Maar in zijn hoofd was het nog lang geen feest. “Ik was niet eens voor 60% uit die depressie. Tot 7 jaar geleden bleef ik vechten tegen depressies en burn-outs. Toen kreeg ik antidepressiva die ook werken tegen ADHD en kon ik me voor het eerst iets focussen. Eindelijk nam ik eens 5 seconden bedenktijd voor ik iets zei en dacht ik een dag na voor ik een nieuwe zaak kocht”, lacht hij.

Horecaontwikkeling Zo startte Jongejan, met zijn ‘lomschool-logica’, met de ontwikkeling van zijn eigen horecagebied in het centrum van Rotterdam. “Ik had De Après Skihut op de hoek van het Stadhuisplein, daar kwam vooral jong publiek op af. Daarom wilde ik daarnaast een tent hebben voor een oudere doelgroep en begon ik Get Back, waar ik alleen maar muziek uit de jaren ’70, ’80 en ’90 ging draaien.” Café Fout kwam erbij, onder andere gevolgd door Saint Tropez, The VIP Room en De Beurs. En vorig jaar opende hij Scharrels en Schuim op de Lijnbaan: een kip- en speciaalbierzaak waarvoor hij inspiratie opdeed in New York. “Loopt als een trein”, zegt hij. Op zijn eigen manier - ‘een beetje kermis, daar ben ik goed in’ -, probeerde Jongejan dus in het binnenstadgebied iedereen door elkaar te laten lopen en meer levendig-

Villa Thalia

heid te creëren. Daarnaast begon hij De Vrienden Live in de Oude Haven en, samen met compagnon Martin van Woensel, strandtent De Waterskihut in Hoek van Holland, die hij vorig jaar weer verbouwde tot strandclub Villa on the Beach. “Ik had nog 20 skihutten kunnen beginnen, maar dat vind ik helemaal niet leuk”, zegt hij. “Ik wil graag doen wat leuk en moeilijk is.” Dat blijkt wel uit een van zijn meest recente aankopen. Samen met compagnon Olivier van Hoey Smith begon hij in 2014 Villa Thalia: een club met dinershow, nergens mee te vergelijken. In een arenavormige zaal, met 360-graden-projectieschermen, kunnen gasten dineren en genieten van theater, dans, kunst- en vliegwerk. Jongejan schafte er zelfs een vliegmachine voor aan. “Ik laat mijn dromen uitkomen”, glundert hij. En dat mag wat kosten. “We hebben die zaak voor 3,8 miljoen verbouwd en het eerste jaar konden we elke week 20.000 euro bijleggen.” Veranderende marketing en flink wat doorzettingsvermogen zorgden voor een kentering. “Nu zit de zaal elke avond vol, we hebben succes. Dat is zó zoet, ik krijg kippenvel als ik erover praat.”

Heel mooi leven Soms vraagt Jongejan zich af waarom hij zo moeilijk moet doen en steeds iets nieuws moet verzinnen. “Mijn vader zegt weleens: waarom moet je nou wéér een zaak kopen? Maar wat moet ik dan? Ik heb geen hobby’s. Ik ben 2 keer wezen golfen: daar vond ik niks aan. En ik kan niet lang genoeg stilzitten om uit eten te gaan. Van het ondernemen geniet ik echt. Ik ben creatief en vind het leuk om een zaak neer te zetten om daarna een jonge bedrijfsleider op te leiden die het over kan nemen. Dat vind ik mooi. Ik help die jongens ook en heb vertrouwen in ze, zoals mijn vader dat vroeger in mij had. Ik maak ze zelfstandig: ze moeten bij mij niet met een lulverhaal aankomen, maar dingen zelf oplossen. Daardoor kan ik werken wanneer ik wil. Als ik geen zin heb, ga ik niet. Ik ben ’s avonds echt weleens moe. De laatste tijd besef ik echter erg vaak dat ik een heel mooi leven heb.” ∎

‘DE LAATSTE TIJD BESEF IK ERG VAAK DAT IK EEN HEEL MOOI LEVEN HEB’

Villa on the Beach